

mensmelting i Nuancerne, som Luftten hjælper til. — Deres Modsætning findes i *Ludovica Kabell-Rosenørn* og *Emmy Thornams* Billeder, der forekommer saa tamme med deres afbrækkede eller opstillede Blomster. — *Hilda, Sehested, Elisabeth Saxtorph* og *Helga Møller* er endnu ikke videre fremtrædende; derimod er der meget godt i *Karen Meisner Jensens* „Sol i Vindue“. — *Anna Lundquist*, hvem vi husker fra en tidligere Udstilling med et udmærket Portræt, har desværre kun et „nature morte“, som nok er godt, men ikke særlig interessant. — *Signe Andreassen* er egentlig ikke kommet nogen Vegne fra sidste Aar, og *Anna Marie Nielsens* „Opstilling med et tomt Fuglebur“ er selv et ret „tomt“ Arbejde. — Til sidst maa vi beklage, at *Astrid Holm*, der begyndte saa frejdigt og friskt i 1915 med sin blaa Blomst, har skuffet os en Del; det, hun har præsteret i Aar, er sandelig ikke noget at tage gode Varsler af.

Man kan i det hele taget ikke klage over Udstillingskomitéen, den viser sig baade langmodig, overbærende og frisindet.

„Pan“.

Det radikale Venstres Arbejdsprogram.

—o—

Det har været os en stor Tilfredsstillelse at se, at Det radikale Venstre i sit endelige Arbejdsprogram har gentaget sine Løfter til Kvinderne fra dets foreløbige Arbejdsprogram: Lighed mellem Ægtefæller saa vel i Forholdet til Børnene som i Henseende til Formuesforholdet. Samme Løn for samme Arbejde og samme Adgang til Embeder og Stillinger under Stat og Kommune og under lige Vilkaar med Mænd. Ogsaa samme Adgang til Seminarieundervisning som Mænd lover Programmet os.

Ja, Løven er ærlig, men —

Vi lyser stadig efter en Protest fra de radikale Kvinder mod de nye, men dog saa foreldede Skel i den lige vedtagne Lov om Rettens Pleje. Hvorledes kan disse bringes i Overensstemmelse med Programmets Løfte til Kvinderne om samme Adgang til Embeder og Stillinger? Vi venter os efter det radikale Venstres Landsmøde sikkert at faa Partiets Støtte, naar

vi beder om, at Ordet »Mand« i Løven maa blive ombyttet med et mere tidssvarende Udtryk.

Sluttelig skal vi blot som et af Partiets Programpunkter under social Forsorg nævne: *En forsvarlig Mødreforsikring gennemføres ved Tillæg til Sygekasseloven.*

Ved »Mødreforsikring« plejer man ellers at forstaa en Forsikring, som giver den forsikrede Kvinde Ret til en aarlig Hjælp af det offentlige til hvert Barn, men da det radikale Parti tænker sig Mødreforsikringen gennemført som et Tillæg til Sygekasseloven, maa der vel her tænkes paa den Barselforsikring, som ved Sygekasselovens Revision i 1915 paa Anmodning af D. K. blev knyttet til den almindelige Sygeforsikring. Da Lovgiverne imidlertid ikke dengang vilde give Barselkvinden, som D. K. bad om mindst 2 Kr. om Dagen i 10 Dage efter Nedkomsten, men kun tilstod hende mindst 1 Kr. daglig, tør vi maaske tro, at det er det radikale Partis Hensigt nu at ville virke for den *Mindsteydelse* af 2 Kr., D. K. i sin Tid krævede.

lader mig endnu engang at minde hende om, at holde Hovedet en lille Kende til højre, og selv at rette lidt ved det, hvis hun ved at stige ud skulde bringe Hovedtøjet en Smule af Lave. Hun kører hen og opbygges.

I tror maaske, at det kun er fornemme Damer, der hylder Moden. — Langtfra. Se til mine Syjomfruer, paa hvis Toilet jeg intet sparer, at Modens Dogmer maa forkyndes med Eftertryk fra min Butik. De danner et Kor af halvgale, og jeg selv som Ypperstepræst foregaar med et lysende Eksempel, og bortdøslar alt, blot for ved Modens Hjælp at gøre enhver Kvinde latterlig. Thi naar en Forfører brouter af, at enhver Kvindes Dyd er venibel*) for den rette Køber, da tror jeg ham ikke, men jeg tror, at enhver Kvinde i føje Tid skal være fanatiseret af Modens vanvittige og besmittende Selv-Refleksion, der fordærver hende ganske anderledes, end om hun var forført. Jeg har forsøgt det mere end én Gang. Formaar jeg det ikke selv, saa hidser jeg et Par af Modens Trælkvinder, som hører til hendes Stand, paa hen-

de; thi som man afretter Rotter til at bide Rotter, saa er den fanatiserede Kvindes Bid ligesom Tarantellens.**)

— — — Physiologen tegner en Kvindes Skahning af for at vise Snorelivets forfærdelige Følger; ved Siden tegner han den normale Skikkelse. Det er rigtigt, men kun den ene har Virkelighedens Gyldighed: de gaar alle med Snoreliv. Skildrer saaledes den modesyges elendige forkrøblede Forskruthed, beskriv denne snigende Refleksion, der fortærer hende, og skildrer den kvindelige Blufærdighed, der mindst af alt véd noget om sig selv, gør det godt, og du har tillige dømt Kvinden og i Virkeligheden dømt hende forfærdeligt. Opdager jeg engang en saadan Pige, der nøjsom og ydmyg ikke er fordærvet ved uanstændig Omgang med Kvinder, hun skal dog falde. Jeg bringer hende i miné Garn, nu staar hun paa Offerpladsen i min Butik. Med det haanligste Blik, som fornem Nonchalance kan væbne sig med, maaler jeg hende; hun forgaar af Skræk; en Latter fra Naboværelset, hvor mine afrettede Haandlangere sidder, tilintet-

gør hende. Naar jeg da har faaet hende udmajet paa Moden, naar hun ser vanvittigere ud end et Daarekistelem, saa vanvittig som en, der end ikke kunde blive optagen i en Daarekiste, da gaar hun salig fra mig; intet Menenske, end ikke en Gud kunde forfærde hende, thi hun er jo paa Moden.

— — — Forstaar I nu min Opfattelse af Kvinden. Alt i Livet er en Modesag, Gudsfragt er en Modesag, og Kærlighed og Fiskebenssskorter og en Ring i Næsen. Saa vil jeg af yderste Evne komme den ophøjede Genius til Hjælp, der begærer at le af det latterligste af alle Dyr. Har Kvinden reduceret alt paa Moden, saa vil jeg ved Modens Hjælp prostituere hende, som hun har fortjent; jeg raster ikke, jeg Modehandleren, min Sjæl raser, naar jeg tænker paa min Opgave; hun skal endnu komme til at gaa med en Ring i Næsen. Søger derfor ingen elsket, opgiver Elskov som det farligste Naboskab, thi ogsaa eders elskede skulde komme til at gaa med en Ring i Næsen.

*) Tiffals.

**) En giftig Edderkop.